

Arrest

nr. 282 037 van 16 december 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse en Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris van 7 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen België zijn binnengekomen op 18 januari 2020, dienden op 22 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 7 juli 2022 nam de adjunct-commissaris de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden verzoekers bij aangetekende brief van 8 juli 2022 ter kennis gebracht.

- De bestreden beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoeker, H.O.H., luidt als volgt:

U had een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 12 januari 2022 van 11u30 tot 14u10, bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, meester Oger loco meester Chatchatrian, was gedurende het hele persoonlijke onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart zowel de Colombiaanse, als de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren in Colombia en op jonge leeftijd samen met uw gezin naar Caracas. Sindsdien woonde u altijd in Caracas. U werkte er als autoverkoper.

U, uw vrouw en dochter woonden samen in jullie eigen huis in Caracas. Ongeveer twintig jaar geleden leerde uw dochter haar huidige Spaanse echtgenoot kennen. Ze verhuisde hierop naar Spanje. Uw vier zonen wonen nog in Venezuela.

Op een dag kwamen twee onbekende mannen en een onbekende vrouw naar jullie huis en klopten op de voordeur. In plaats van de deur open te doen, stond uw vrouw hen te woord via het raam. De onbekende vrouw vroeg aan uw vrouw deur open te doen, maar uw vrouw weigerde omdat ze hen niet kende. Uw vrouw zag meteen dat het schurken waren die jullie huis wilden binnendringen. De personen drongen aan dat ze jullie huis wilden zien omdat jullie het verkochten. Uw vrouw weigerde hen echter binnen te laten.

Rond diezelfde periode waren de colectivos zeer actief in jullie wijk. 's Avonds kwamen zij in groepen buiten en losten ze schoten in de lucht. De aanwezigheid van de colectivos boezemde jullie angst in.

Er vonden tevens veel demonstraties plaats in de buurt. Enkele malen werd uw vrouw het slachtoffer van traangas nadat zij per ongeluk of vrijwillig verzeild geraakte in de demonstraties op straat. Zij werd hiervoor ook minstens één keer opgenomen in het ziekenhuis. Enkele malen diende uw vrouw in het huis van collega's of vriendinnen te overnachten, omdat zij wegens de onveiligheid op straat door de demonstraties niet thuis geraakte van haar werk.

Op een dag toen er verschillende demonstraties gaande waren in de stad, ging u uw vrouw met de auto ophalen op haar werk. Jullie probeerden jullie een weg doorheen de demonstraties te banen. Op een gegeven moment verschenen er colectivos die allerlei zaken aan het gooien waren. Plots merkten jullie dat er vanachter uit jullie auto rook kwam. Jullie beseften dat jullie auto in brand was gestoken en ontvluchtten de auto. Jullie renden naar huis.

Door de strijd die de regering had aangeboden tegen verzekeringsmaatschappijen, werd uw vrouw op 15 oktober 2018, samen met 250 andere werknemers, ontslagen. De werknemers met de hoogste anciënniteit werden ontslagen. Uw vrouw kreeg weliswaar een hoge opzegvergoeding.

Jullie dochter die inmiddels van Spanje naar België was verhuisd, zei dat jullie omwille van jullie eigen veiligheid Venezuela dienden te verlaten en nodigde jullie uit om naar België te komen. Jullie beslisten op haar voorstel in te gaan en verkochten jullie huis. Met de opbrengst van de verkoop onderging u nog een operatie voor uw prostaat. Door de operatie verloor u uw zicht aan één oog.

U en uw vrouw verlieten Venezuela op 14 december 2019 en vlogen naar Colombia. Jullie verbleven gedurende één maand bij de familie van uw vrouw in Colombia. Op 17 januari 2020 namen jullie het vliegtuig naar België, waar jullie op 18 januari 2022 aankwamen. Op 22 januari 2020 diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u uw Venezolaanse identiteitskaart, paspoort en rijbewijs neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Uit de verklaringen van u en uw vrouw blijkt dat u medische problemen heeft.

U heeft echter geen medische documenten neergelegd waarin deze worden vastgesteld. Evenmin bleek tijdens uw persoonlijk onderhoud niet dat u niet in staat om duidelijke verklaringen af te leggen en de vragen te begrijpen en te beantwoorden.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U beroept zich in het kader van uw verzoek op dezelfde motieven als uw vrouw. In het kader van haar verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing aangaande deze zelfde motieven luidt als volgt:

“U verklaart zowel de Venezolaanse als de Colombiaanse nationaliteit te bezitten (CGVS, p. 4). U vreest de dood in Venezuela, gezien u daar niets of niemand meer heeft (CGVS p. 8). Ten aanzien van Colombia vreest u niets (CGVS p. 9). U heeft er evenmin ooit enige problemen gekend (CGVS p. 13).

Op basis van het geheel van elementen in uw dossier, dient er te worden vastgesteld dat er geen elementen zijn waardoor u in aanmerking komt voor internationale bescherming. U verklaart weliswaar problemen te hebben gekend in Venezuela, maar u heeft echter nooit problemen gekend in Colombia, waar u de laatste jaren verschillende keren bent geweest, waaronder een verblijf van een maand voor uw vertrek naar België (CGVS p. 10- p. 13). Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat de problemen die u heeft gekend in Venezuela u zouden beletten terug te kunnen keren naar Colombia, zie infra. Om in aanmerking te kunnen komen voor internationale bescherming, dient het vast te staan dat u naar geen één van de landen waarvan u de nationaliteit bezit kunt terugkeren; in uw geval dus ook naar Colombia.

Uit uw verklaringen blijkt dat u tot op heden een netwerk heeft in Colombia. U ging elk jaar of elke twee jaar terug naar Colombia voor een maand (CGVS, p. 13). Zo wonen nog zes van uw broers en zussen daar (Verklaring DVZ 17 en CGVS p. 5). Tot op heden onderhoudt u contact met hen (CGVS p. 5). U verklaart dat uw broers en zussen in Colombia welgesteld zijn en altijd goede jobs hebben gehad (CGVS p. 6 en p. 9). Het merendeel van hen heeft een eigen woning. U verklaart dat uw broers en zussen een zelfstandig leven leiden en dat u, na een zelfstandig leven te hebben geleid, er moeite mee zou hebben zich vast te koppelen aan iemand. U wilt waardig kunnen leven. U wordt gevraagd of uw broers en zussen in Colombia in staat zouden zijn om u te ontvangen, los van het feit dat u het er zelf moeilijk mee zou hebben. U antwoordt dat dat misschien wel het geval is gezien jullie altijd al hecht zijn geweest en elkaar hebben ondersteund. Uzelf zou er zich echter heel slecht om voelen moest u leven van de giften van iemand anders (CGVS p. 9). Bovenstaande elementen, supra weergegeven, zijn onvoldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen en wijzen erop dat u zonder concrete, ernstige problemen te kennen terug kunt keren naar Colombia.

Verder verklaart u dat u geen recht zou hebben op een uitkering in Colombia omdat u er nooit gewerkt heeft (CGVS, p. 8). Echter, u verklaart hier later over dat u niet weet waarop u precies recht zou hebben in Colombia omdat u dit nooit heeft onderzocht (CGVS, p. 9). Hoe dan ook, het recht op een uitkering in se is geen grond die onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève valt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u, zelfs al zou u geen eigen inkomen hebben in Colombia, een reëel risico op ernstig lijden zou kennen zoals vastgesteld in de definitie van subsidiaire bescherming, zie supra. Verder verklaart u dat u niets of niemand heeft in Colombia, wat weerlegd kan worden door uw verklaringen over uw broers en zussen die daar wonen en die bovendien welgesteld zijn, zie supra (CGVS p. 8). Bovendien kon u telkens wanneer u op bezoek ging in Colombia, wat geregeld gebeurde, verblijven in het huis van uw inmiddels overleden ouders en blijkt nergens uit uw verklaringen dat u zich in de onmogelijkheid zou bevinden daar te wonen (CGVS p. 13).

Verder dient te worden opgemerkt dat het ontslag waarvan u slachtoffer werd in Venezuela niet het gevolg was van een persoonlijke visering, maar van een algemene economische situatie. Zo blijkt uit uw verklaringen dat omstreeks 2018 verschillende verzekeringsmaatschappijen, omwille van een al dan niet corrupte politiek, werden gevisieerd door de autoriteiten, waardoor de maatschappijen maatregelen dienden te treffen. Volgens uw eigen redenering werd u ontslagen omdat het bedrijf sociale uitkeringen moest betalen gelinkt aan uw hoge anciënniteit. Bovendien trof het ontslag niet enkel u, maar tevens 250 andere werknemers. Hoezeer uw ontslag en zijn gevolgen ook te betreuren vallen, blijkt nergens uit deze problemen dat die u ervan zouden weerhouden terug te kunnen keren naar Colombia, waar u nooit problemen heeft gekend (CGVS p. 6 en p. 7).

Verder kunt u op basis van het incident waarbij u zich in een massademonstratie bevond en geïnfecteerd werd door traangas waardoor u in het ziekenhuis belandde, evenmin in aanmerking komen voor internationale bescherming. Uit uw verklaringen blijkt namelijk niet dat dit incident een impact zou hebben op uw terugkeer naar Colombia. Hetzelfde geldt bovendien voor uw deelname aan demonstraties in se en het agressieve gedrag van de colectivos.

Ook voor het incident waarbij drie onbekenden naar uw huis kwamen en probeerden binnen te dringen, kunt u niet in aanmerking komen voor internationale bescherming (CGVS p. 11). Dit incident heeft namelijk evenmin impact op een terugkeer naar Colombia. Het incident waarbij uw auto in brand werd gestoken is om dezelfde redenen evenmin van die aard opdat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming (CGVS p. 12). Dat de Venezolaanse overheid er volgens uw verklaring achter kwam dat u belde naar het buitenland en omwille hiervan uw landlijn en internet afsloot, heeft eveneens geen invloed op een veilig verblijf in Colombia (CGVS Vragenlijst 5).

Voorts kunnen u en uw man op basis van jullie medische problemen evenmin in aanmerking komen voor internationale bescherming (CGVS p. 7, p. 12 en p. 15). Het CGVS wijst er op dat de beoordeling van medische problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een schending van het non refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u in Colombia geen behandeling zou kunnen verkrijgen wegens redenen die te maken hebben met uw nationaliteit, ras, politieke overtuiging, religie of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aangetoond dat u niet kunt terugkeren naar Colombia omdat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kent of een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Uw Venezolaanse paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw Venezolaanse nationaliteit, die hier niet onmiddellijk wordt betwist."

Ook u verklaart naast de Venezolaanse ook de Colombiaanse nationaliteit te bezitten (CGVS, p. 3). U was geboren en verhuisde op jonge leeftijd met uw ouders naar Venezuela. Gevraagd waarom jullie verhuisden naar Venezuela zegt u louter dat uw ouders naar Venezuela waren uitgeweken wanneer u klein was (CGVS, p. 3). U heeft voor uw komst naar België een maand in Colombia verbleven bij uw schoonfamilie en bent u ook in 2017 en 2018 in Colombia geweest om uw schoonfamilie te bezoeken (CGVS, p. 5). Uit de verklaringen van uw vrouw bleek reeds dat er geen problemen waren tijdens jullie verblijf in Colombia (CGVS 20/12131, p. 15). Jullie konden voorts verblijven in haar ouderlijk huis, zoals steeds wanneer zij of jullie beiden terugkeerden naar Colombia (CGVS 20/12131, p. 13). Uit uw verklaringen blijkt voorts dat uzelf ook nooit problemen kende in Colombia (CGVS, p. 3).

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aangetoond dat u niet kunt terugkeren naar Colombia omdat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kent of een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde Venezolaanse identiteitskaart, paspoort en rijbewijs hebben louter betrekking op uw Venezolaanse nationaliteit en herkomst die niet onmiddellijk worden betwist.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (–massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen.

Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

- De bestreden beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoekster, E.O.L.T., luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 22/01/2020

Overdracht CGVS: 12/10/2020

U had een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 12 januari 2022 van 9u45 tot 15u45, bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, meester Oger loco meester Chatchatrian, was gedurende het hele persoonlijke onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart zowel de Colombiaanse, als de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren in Colombia en verhuisde op tweeëntwintigjarige leeftijd om economische redenen naar Caracas, Venezuela. Sindsdien woonde u altijd in Caracas. De meerderheid van uw broers en zussen bleven in Colombia wonen.

U, uw man en dochter woonden samen in jullie eigen huis in Caracas. Ongeveer twintig jaar geleden leerde uw dochter haar huidige Spaanse echtgenoot kennen. Ze verhuisde hierop naar Spanje.

Omstreeks 1990 begon u te werken voor het verzekeringsbedrijf Seguro Mercantil. U sloot allerhande verzekeringen af en beheerde deze eveneens.

Op een dag kwamen twee onbekende mannen en een onbekende vrouw naar uw huis en klopten op uw voordeur. In plaats van de deur open te doen, stond u hen te woord via het raam. De vrouw vroeg u uw deur open te doen, maar u weigerde omdat u hen niet kende. U zag meteen dat het schurken waren die uw huis wilden binnendringen. De personen drongen aan dat ze uw huis wilden zien omdat u het verkocht. U weigerde hen echter binnen te laten.

Rond diezelfde periode waren de colectivos zeer actief in uw wijk. 's Avonds kwamen zij in groepen buiten en losten ze schoten in de lucht. De aanwezigheid van de colectivos boezemde u angst in.

Er vonden tevens veel demonstraties plaats in de buurt. Enkele malen werd u het slachtoffer van traangas nadat u per ongeluk of vrijwillig verzeild geraakte in de demonstraties op straat. U werd hiervoor ook minstens één keer opgenomen in het ziekenhuis.

Enkele malen diende u in het huis van collega's of vriendinnen te overnachten, omdat u wegens de onveiligheid op straat door de demonstraties niet thuis geraakte van uw werk.

Op een dag toen er verschillende demonstraties gaande waren in de stad, kwam uw echtgenoot u met de auto ophalen op uw werk. Jullie probeerden zich een weg doorheen de demonstraties te banen. Op een gegeven moment verschenen er colectivos die allerlei zaken aan het gooien waren. Plots merkten jullie dat er vanachter uit jullie auto rook kwam. Jullie beseften dat jullie auto in brand was gestoken en ontvluchtten de auto. Jullie renden naar huis.

Door de strijd die de regering had aangeboden tegen verzekeringsmaatschappijen, werd u op 15 oktober 2018, samen met 250 andere werknemers, ontslagen. De werknemers met de hoogste anciënniteit werden ontslagen. U kreeg weliswaar een hoge opzegvergoeding.

Jullie dochter die inmiddels van Spanje naar België was verhuisd, zei dat jullie omwille van jullie eigen veiligheid Venezuela dienden te verlaten en nodigde jullie uit om naar België te komen. Jullie beslisten op haar voorstel in te gaan en verkochten jullie huis. Met de opbrengst van de verkoop onderging uw man nog een operatie voor zijn prostaat. Door de operatie verloor hij zijn zicht aan één oog.

U en uw man verlieten Venezuela op 14 december 2019 en vlogen naar Colombia. Jullie verbleven gedurende één maand bij uw familie in Colombia. Op 17 januari 2020 namen jullie het vliegtuig naar België, waar jullie op 18 januari 2022 aankwamen. Op 22 januari 2020 diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u uw Venezolaanse identiteitskaart, alsook uw Venezolaanse paspoort neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart zowel de Venezolaanse als de Colombiaanse nationaliteit te bezitten (CGVS, p. 4). U vreest de dood in Venezuela, gezien u daar niets of niemand meer heeft (CGVS p. 8). Ten aanzien van Colombia vreest u niets (CGVS p. 9). U heeft er evenmin ooit enige problemen gekend (CGVS p. 13).

Op basis van het geheel van elementen in uw dossier, dient er te worden vastgesteld dat er geen elementen zijn waardoor u in aanmerking komt voor internationale bescherming. U verklaart weliswaar problemen te hebben gekend in Venezuela, maar u heeft echter nooit problemen gekend in Colombia, waar u de laatste jaren verschillende keren bent geweest, waaronder een verblijf van een maand voor uw vertrek naar België (CGVS p. 10- p. 13). Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat de problemen die u heeft gekend in Venezuela u zouden beletten terug te kunnen keren naar Colombia, zie infra. Om in aanmerking te kunnen komen voor internationale bescherming, dient het vast te staan dat u naar geen één van de landen waarvan u de nationaliteit bezit kunt terugkeren; in uw geval dus ook naar Colombia.

Uit uw verklaringen blijkt dat u tot op heden een netwerk heeft in Colombia. U ging elk jaar of elke twee jaar terug naar Colombia voor een maand (CGVS, p. 13). Zo wonen nog zes van uw broers en zussen daar (Verklaring DVZ 17 en CGVS p. 5). Tot op heden onderhoudt u contact met hen (CGVS p. 5). U verklaart dat uw broers en zussen in Colombia welgesteld zijn en altijd goede jobs hebben gehad (CGVS p. 6 en p. 9). Het merendeel van hen heeft een eigen woning. U verklaart dat uw broers en zussen een zelfstandig leven leiden en dat u, na een zelfstandig leven te hebben geleid, er moeite mee zou hebben zich vast te koppelen aan iemand. U wilt waardig kunnen leven. U wordt gevraagd of uw broers en zussen in Colombia in staat zouden zijn om u te ontvangen, los van het feit dat u het er zelf moeilijk mee zou hebben. U antwoordt dat dat misschien wel het geval is gezien jullie altijd al hecht zijn geweest en elkaar hebben ondersteund. Uzelf zou er zich echter heel slecht om voelen moest u leven van de giften van iemand anders (CGVS p. 9).

Bovenstaande elementen, supra weergegeven, zijn onvoldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen en wijzen erop dat u zonder concrete, ernstige problemen te kennen terug kunt keren naar Colombia.

Verder verklaart u dat u geen recht zou hebben op een uitkering in Colombia omdat u er nooit gewerkt heeft (CGVS, p. 8). Echter, u verklaart hier later over dat u niet weet waarop u precies recht zou hebben in Colombia omdat u dit nooit heeft onderzocht (CGVS, p. 9). Hoe dan ook, het recht op een uitkering in se is geen grond die onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève valt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u, zelfs al zou u geen eigen inkomen hebben in Colombia, een reëel risico op ernstig lijden zou kennen zoals vastgesteld in de definitie van subsidiaire bescherming, zie supra. Verder verklaart u dat u niets of niemand heeft in Colombia, wat weerlegd kan worden door uw verklaringen over uw broers en zussen die daar wonen en die bovendien welgesteld zijn, zie supra (CGVS p. 8). Bovendien kon u telkens wanneer u op bezoek ging in Colombia, wat geregeld gebeurde, verblijven in het huis van uw inmiddels overleden ouders en blijkt nergens uit uw verklaringen dat u zich in de onmogelijkheid zou bevinden daar te wonen (CGVS p. 13).

Verder dient te worden opgemerkt dat het ontslag waarvan u slachtoffer werd in Venezuela niet het gevolg was van een persoonlijke visering, maar van een algemene economische situatie. Zo blijkt uit uw verklaringen dat omstreeks 2018 verschillende verzekeringsmaatschappijen, omwille van een al dan niet corrupte politiek, werden geviseerd door de autoriteiten, waardoor de maatschappijen maatregelen dienden te treffen. Volgens uw eigen redenering werd u ontslagen omdat het bedrijf sociale uitkeringen moest betalen gelinkt aan uw hoge anciënniteit. Bovendien trof het ontslag niet enkel u, maar tevens 250 andere werknemers. Hoezeer uw ontslag en zijn gevolgen ook te betreuren vallen, blijkt nergens uit deze problemen dat die u ervan zouden weerhouden terug te kunnen keren naar Colombia, waar u nooit problemen heeft gekend (CGVS p. 6 en p. 7).

Verder kunt u op basis van het incident waarbij u zich in een massademonstratie bevond en geïnfecteerd werd door traangas waardoor u in het ziekenhuis belandde, evenmin in aanmerking komen voor internationale bescherming. Uit uw verklaringen blijkt namelijk niet dat dit incident een impact zou hebben op uw terugkeer naar Colombia. Hetzelfde geldt bovendien voor uw deelname aan demonstraties in se en het agressieve gedrag van de colectivos. Ook voor het incident waarbij drie onbekenden naar uw huis kwamen en probeerden binnen te dringen, kunt u niet in aanmerking komen voor internationale bescherming (CGVS p. 11). Dit incident heeft namelijk evenmin impact op een terugkeer naar Colombia. Het incident waarbij uw auto in brand werd gestoken is om dezelfde redenen evenmin van die aard opdat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming (CGVS p. 12). Dat de Venezolaanse overheid er volgens uw verklaring achter kwam dat u belde naar het buitenland en omwille hiervan uw landlijn en internet afsloot, heeft eveneens geen invloed op een veilig verblijf in Colombia (CGVS Vragenlijst 5).

Voorts kunnen u en uw man op basis van jullie medische problemen evenmin in aanmerking komen voor internationale bescherming (CGVS p. 7, p. 12 en p. 15). Het CGVS wijst er op dat de beoordeling van medische problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een schending van het non refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u in Colombia geen behandeling zou kunnen verkrijgen wegens redenen die te maken hebben met uw nationaliteit, ras, politieke overtuiging, religie of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aangetoond dat u niet kunt terugkeren naar Colombia omdat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kent of een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Uw Venezolaanse paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw Venezolaanse nationaliteit, die hier niet onmiddellijk wordt betwist.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (~massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een schending aan van de volgende beginselen en bepalingen:

- Artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet;
- Het redelijkheidsbeginsel;
- De materiële motiveringsplicht.

Verzoekers stellen vooreerst dat ze, desondanks hun Colombiaanse nationaliteit, zich aldaar niet kunnen vestigen. Verzoekers verbleven respectievelijk 40 en 70 jaar in Venezuela en hebben een bepaalde leeftijd bereikt.

Ze zouden bij een terugkeer naar Colombia ook worden aanzien als nieuwkomers, waardoor ze het doelwit van guerrillastrijders kunnen worden.

Voorts is de veiligheidssituatie in Colombia niet van die aard dat het er stabiel is. De subsidiaire beschermingsstatus moet dan ook voor verzoekers worden overwogen.

Verzoekers citeren een rapport van 11.11.11 van 14 juni 2019, waaruit blijkt dat tijdens het conflict in Colombia ondertussen meer dan 300 000 mensen gedood werden of vermist werden opgegeven. Miljoenen hebben moeten vluchten of verhuizen:

"(...) In totaal zijn tijdens het conflict in Colombia meer dan 300 000 mensen gedood of vermist opgegeven. Hoeveel mensen zijn moeten vluchten of verhuizen vanwege het geweld verschilt van bron tot bron. De overheid spreekt over 3,2 miljoen mensen van de 48 miljoen inwoners, andere bronnen spreken van 7 tot 9 miljoen. Colombia is het land met de grootste intern ontheemde bevolking wereldwijd. De meeste slachtoffers van het conflict zijn gewone burgers en de vele activisten die opkwamen voor de belangen van de gewone mens. Denk maar aan de 15 000 mensen die lid waren van een arbeidersorganisatie die de afgelopen 15 jaar het leven zijn ontnomen.

Intussen zijn er vredesakkoorden getekend, gebroken, heropend of afgesloten. De regering komt amper beloftes na. De re-integratie van FARC-leden in de maatschappij blijft uit. De enkele goede voorbeelden van verzoening, wegen niet op tegen de afwezigheid van het beloofde beleid. Daardoor hebben intussen 40% van de FARCleden die hun wapens hadden neergelegd, zich opnieuw aangesloten bij gewapende groepen. Op het platteland zaaien extreemrechtse groeperingen nog steeds haat en vernieling voor grond. Ook vandaag nog moeten mensen hebben en houden achterlaten door het geweld.

Zo blijft het moeilijk om te strijden voor een rechtvaardige samenleving. Wie opkomt voor mensenrechten loopt sinds de vredesakkoorden steeds meer gevaar. In 2018 zijn er volgens het instituut voor ontwikkeling en vredesstudies INDEPAZ, 228 mensenrechtenverdedigers vermoord. Andere bronnen hebben het over 885 aanvallen en 150 moorden. Wat vaststaat is dat elke 48 uur er een activist minder is. Ook opvallend: vooral vrouwelijke mensenrechtenverdedigers worden steeds vaker gevisieerd.

Zo lijkt de bevolking gevangen. Wie blijft en opkomt voor rechten botst op haat en riskeert de dood. Wie vlucht ziet de oude streek veranderen, de natuur verdwijnen en de inheemse cultuur uitsterven. Bovendien zijn er geen waardige jobs voor de talrijke vluchtelingen. Ze eindigen als huishoudwerkers in de grote steden of moeten aan de slag in de mijnen of op landbouwgronden die met succes zijn afgenomen van hun lotgenoten (...)."

Voor wat Venezuela betreft hebben verzoekers duidelijk uitgelegd dat het voor hen onmogelijk is om daar een veilig en menswaardig bestaan te leiden.

Er werd geen onderzoek gevoerd naar de vluchtmotieven van verzoekers en of ze wel degelijk konden terugkeren naar Venezuela.

Het onderzoek beperkt zich tot Colombia, waar verzoekers al tientallen jaren niet meer verblijven.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoekers slagen er niet in om aannemelijk te maken dat ze een nood hebben aan internationale bescherming. De Raad merkt vooreerst op dat de nood aan internationale bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van verzoekers. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of verzoekers de bescherming van dit land niet kunnen invoeren of zij geldige redenen aanvoeren om te weigeren er zich op te beroepen.

De Raad stelt vast dat verzoekers volgens hun verklaringen zowel de Venezolaanse als de Colombiaanse nationaliteit bezitten. Wanneer iemand meer dan één nationaliteit heeft, kan de bepaling "*het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft*" verwijzen naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is, en men heeft geen tekort aan bescherming wanneer men, zonder geldige reden gebaseerd op een gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan men de nationaliteit niet heeft benut. Verzoekers dienen in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming aldus aan te tonen dat geen van beide nationale overheden, *in casu* Venezuela en Colombia, hen de noodzakelijke bescherming kan of wil bieden.

Verzoekers' vraag om internationale bescherming werd derhalve terecht beoordeeld ten aanzien van de Colombia, zodat verzoekers hun verwijzing in hun verzoekschrift naar hun problemen in Venezuela geen afbreuk doet aan de pertinente en terechte beoordeling in de bestreden beslissingen dat verzoekers niet aantonen dat er in hunner hoofde ten aanzien van Colombia een gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch dat ze er een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de verklaringen van verzoekers en de vaststellingen in de bestreden beslissingen kan niet worden vastgesteld dat verzoekers ten aanzien van Colombia een problematiek aanhalen die een verband

vertoont met één van de vervolgingsgronden in het Vluchtelingenverdrag en bijgevolg niet kan worden aanzien als 'vervolging' in de zin van datzelfde Vluchtelingenverdrag.

Ten aanzien van Colombia stelden verzoekers dat ze zich er niet konden vestigen vanwege eventuele financiële moeilijkheden, hetgeen niet kan worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

In het verzoekschrift voeren verzoekers nog aan dat ze in Colombia mogelijk worden aanzien als nieuwkomers en aldus het doelwit kunnen worden van guerrillagroeperingen. Dit algemeen betoog is niet gestoeld op een enkele persoonlijke belevenis en wordt evenmin gestaafd door enige landeninformatie. Met zulks zuiver speculatief, algemeen betoog kunnen verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in hun hoofde aantonen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekers tonen niet aan dat ze in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekers betogen menen dat er niet redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat ze zich vestigen in Colombia, verwijst de Raad naar de terechte vaststellingen in de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster, die werden overgenomen in de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u tot op heden een netwerk heeft in Colombia. U ging elk jaar of elke twee jaar terug naar Colombia voor een maand (CGVS, p. 13). Zo wonen nog zes van uw broers en zussen daar (Verklaring DVZ 17 en CGVS p. 5). Tot op heden onderhoudt u contact met hen (CGVS p. 5). U verklaart dat uw broers en zussen in Colombia welgesteld zijn en altijd goede jobs hebben gehad (CGVS p. 6 en p. 9). Het merendeel van hen heeft een eigen woning. U verklaart dat uw broers en zussen een zelfstandig leven leiden en dat u, na een zelfstandig leven te hebben geleid, er moeite mee zou hebben zich vast te koppelen aan iemand. U wilt waardig kunnen leven. U wordt gevraagd of uw broers en zussen in Colombia in staat zouden zijn om u te ontvangen, los van het feit dat u het er zelf moeilijk mee zou hebben. U antwoordt dat dat misschien wel het geval is gezien jullie altijd al hecht zijn geweest en elkaar hebben ondersteund. Uzelf zou er zich echter heel slecht om voelen moest u leven van de giften van iemand anders (CGVS p. 9). Bovenstaande elementen, supra weergegeven, zijn onvoldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen en wijzen erop dat u zonder concrete, ernstige problemen te kennen terug kunt keren naar Colombia.

Verder verklaart u dat u geen recht zou hebben op een uitkering in Colombia omdat u er nooit gewerkt heeft (CGVS, p. 8). Echter, u verklaart hier later over dat u niet weet waarop u precies recht zou hebben in Colombia omdat u dit nooit heeft onderzocht (CGVS, p. 9). Hoe dan ook, het recht op een uitkering in se is geen grond die onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève valt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u, zelfs al zou u geen eigen inkomen hebben in Colombia, een reëel risico op ernstig lijden zou kennen zoals vastgesteld in de definitie van subsidiaire bescherming, zie supra. Verder verklaart u dat u niets of niemand heeft in Colombia, wat weerlegd kan worden door uw verklaringen over uw broers en zussen die daar wonen en die bovendien welgesteld zijn, zie supra (CGVS p. 8). Bovendien kon u telkens wanneer u op bezoek ging in Colombia, wat geregeld gebeurde, verblijven in het huis van uw inmiddels overleden ouders en blijkt nergens uit uw verklaringen dat u zich in de onmogelijkheid zou bevinden daar te wonen (CGVS p. 13).”

Het betoog dat verzoekers een welbepaalde leeftijd hebben bereikt, kan geen afbreuk doen aan de vaststellingen dat verzoekers er kunnen terugvallen op een netwerk van dichte familieleden. Verzoekers tonen niet aan dat zij bij een terugkeer naar Colombia op intentionele en gerichte wijze een reëel risico lopen te worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het Ejército de liberación nacional (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan de FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van Cedoca van 2 augustus 2021, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De bestreden beslissingen zetten het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (~massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

De landeninformatie die wordt neergelegd door verzoekers in het verzoekschrift, met name het rapport van 11.11.11, ligt in eenzelfde lijn als de bovenstaande beoordeling en doet er aldus geen afbreuk aan.

Op basis van deze analyse besluit de Raad dat niet blijkt dat voor verzoekers actueel een reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP